

Autorisovaný
překlad

prof. Frant. Fehouna.

Bosenský drak.

ROMÁN

Josefa Aug. Tomiče.

Mezi nimi valčeti jest i některé vznešené osoby nejvíce samé Sarajevské agy, kteříž na koncích se zalibivím patřili na divoký tanec mladých cikánků, mi házejí jí brzy tu, brzy tam plnou hrst halčů na prostřený koberec.

Tu najednou nastalo šepotání mezi vojáky, kteří se počali rozestupovati a tlačiti se k jedné straně. Oč Běliny přiválal na kouč mladý Sarajevský aga se šesti jezci, bývalými janičáry. Jezci jsou unaveni, a koně celí upěnění a upocení. Zajiště úprkem běželi, že tak vypadali.

“Junáci, bratři!” zvolal mladý aga vším hrdlem “Sarajevo je naše! Vezír Avdurahim nesdílí v něm více.”

Raždný hahol uvítal tu zprávu. Sarajevští agové a jiní hodnostáři, již se byli pomíchali s vojáky, vytáhli pistole z pasu i stříleli z nich na znamení radosti tak prudce, že se na druhé straně Driny počalo vojsko Milošovo bouřiti, myslíce, že se Bosňáci chystají k útoku na ně.

Na ten povyk a ještě více na střelbu zdvihli se kde kdo v ležení bosenském. Vše páří a zvědavě se táže: “Co to?”

“Sarajevo je naše! Avdurahim vezír nesdílí v něm více!” za radostnou odpověď z tisíců úst. Nevýslovná radost zmečtí se vojsk, uslyševších tu zprávu. Někteří se smějí, jiní radostí jásají, jiní opět se objímají a líbají, děkujíce Allahu, že vysvobodil lid od nemilosrdného krvežíznavce. Tak se raduje národ, když se sebe svrhne jeho násilníka svého, a nad tuto radost je sotva co sladšího, neb v takových případech se obrozuje národ a začíná nový život žíti.

Všecko se sbrnulo kolem přechozích jezdců, kteří jim dopodrobna vypravují celý příběh o Sarajevské vzpouře a vzdání se vezírově.

Vezír Avdurahim, zahnán do tvrze, bránil se v ní s několika sty svých vojáků pině tři dny, střílel je ze svých děl na město. Když však větš část jeho vojáků zahynulo, začal vyjednávat o vzdání se. Mladší a ohnivější Sarajevští nechtěli povolití vezírovi svobodný odchod, za

který žádal ale starší a zkušenější nechtějí vše na krajnost hnáti i spokojeni s dosavadním úspěchem přemluvili mládež, aby povolila, a tak ostavil vezír Avdurahim tvrz, oti vleka s sebou dělá, jež tam byl před tím deparoval, a táhl k vojsku na Orlovo pole.

Když vředeově bosenského vojska vyrozuměli, že vezír Avdurahim táhne na Orlovo pole, sestoupili se k poradě i usnesli se, že se ihned rozejdou, každý do svého domova. Věděli, že by sultán, až by s jejich pomocí odrazil Rusy od své říše, ihned se na ně obořil, aby je sobě podmanil. Pročež si pospíšili, by se domů odebrali dřívě, než vezír do jejich táboru stihne. Ještě téže noci opustili mnozí Orlovo pole, a za ranho jitra počala se všeska vojska rozcházeti. Ať žije svoboda! Ať žije památka předků!” zvoláno na všechny strany a zájasotu toho rozešlo se do brovolnické vojsko bosenské.

Husein kapitán byl mezi posledními. Oko se mu zarosilo, když viděl, jak se to zajisté krásně vojsko rozchází. “Srdce mne bolí, když na to patřím!” pravil k Gjul agovi Sarajevskému, “o třicet tisíc mých bojovníků má nyní sultán k své a vřy prorokovy obraně. A kdo tím vínen? Lehkomyslný divan o nemotoraf služebnících carovi. Dosud jsme byli Bosňáci, a sluli jsme hrázi Cařihradu, od nyníška pochybuji, že jí již kdy budem.” A uhodl. To bylo poslední dobrovolnické vojsko, které Bosňáci pro svého sultána sebrali.

K večeru zůstal na Orlovu poli sám Kiaja a Gjul aga se svými četami. Tito usnesli se, že vyčkají vezíra, a dočkali se ho druhého dne. Na cestě dověděl se všeho, co se událo s vojskem, i věděl ihned, co činiti. “Jdi i ty domů!” pravil k Gjul agovi, abys se nedožil nějakých nesnází k vůli mě. Já se beztoho již nevrátím.” Tak se i stalo. Gjul aga vrátil se svou četou do Sarajeva a vezír nechav při sobě vojáky, jež měl s sebou Kiaja, táhl s tímto do Trávníku, a odtud do boje proti Rusům. Do Bosny se více nevrátil.

IV

Ali paša Vidaič nevedl své čty nazpět do Zvorniku, nýbrž odevzdal je svému příbuznému Mahmud agovi, sám pak odešel s Rustem bejem Altomanovičem, jenž ho byl vyžval aby nějaký čas na jeho statku ztrávil.

V společnosti svých souvěkovečů Ahmeta a Jusufa, synů Rustem bejevých, mohli Ali Vidaičovi znovu přijemně míjeti. Všichni tři byli velikými milovky lovu, a na vrchu Majeviel bylo dosti kořisti: srn, vepřá, medvěď a jiné divoké zvěře. Proto se Ali paša již napřed těšil na pobyt svůj u starého Rustem beje.

Druhého dne, když přibyli do Zoviku, přitřhl za nimi i Husein kapitán se svým vojskem. Co zatím vojsko odpočívalo, jel sám k srubu Dustem bejovu. Před srubem seděl starý služebník bejův Zulfo, kouře z čibuku.

“Jest Rustem bej doma?” otázal se Husein, zastaviv koně.

“Ano, je doma,” odevce Zulfo.

“Sám?”

“Ali paša Vidaič je u něho návštěvou.”

Huseinova tvář zakobonila se v krátké chvíli. Nepromluviv více ani slova otočil koně a odkvapil k své četi.

Celý udivený hleděl za ním starý Zulfo: “He, dává se na útěk! To je podivín ten kapitán!”

Ani hodinu neodpočívala četa, ana musila táhnouti dále. Husein chtěl nyní na zpáteční cestě požádati o ruku Mejřinu, ale uslyšev, že nenáviděný jím Ali Vidaič návštěvou je u Rustem beje, změnčil svůj úmysl, i usnesl se na tom, že později, až se Vidaič navrátí do Zvorníku, navštíví beje Altomanovce a požádá o ruku milenky své. Rozmrzen tím, že musil svůj úmysl odložit, jel mlčky před pýchotou, hleděl zasmušile před sebe.

Krásná Mejra sešla do zahrady, uslyševši, že Huseinova četa odchází. Hledí děva na četu, poznává v ní svého milého a oči její černé se zalily slzami.

“O běda mně ubohé! odešel, ani

mne neviděl,” žalkala smutně Mejra. “Zahynu, Jurko, žalostí, uvídně, a ani se za mou neohlíží.... Můj Huso se hněvá, anebo o mne ledbá,” pravilo s pláčem děvče láskou opojené.

“Nehněvá se na tebe, milená; jala se jí těšiti Jurka, nýbrž mrzí se na to, že nezastal otec tvého samotného. Neslyšela-liš, co nám Zulfo povídal? Opravdu přišel požádat o tvou ruku, ale nechtěl, aby jiní zvěděli, ož jde.”

Mejra položila si pravou ruku a hlavu na rámě Jurčina a poslouchala. Neslyšela slov jejich. Se zaslzeným okem a ústy touhou na polo otevřenými hleděla za svým miláčkem, dokud jej pohledem dostihnouti mohla.

Její bratři a s nimi Ali Vidaič sešli taktéž do zahrady pozorovat odchod veliké čety Huseinovy. Všci tři milovali nade vše vojenské zaměstnání, jak by mohli opominouti, dosyta nenadávati se na takový výjev. Ani netušíce, že je v zahradě Mejra, přiblížili se jí se strany až na deset kroků. Dívky jich nepozorovaly.

Ali paša, stanul jako okouzlen, spatřiv nezastřeuou, čarokrásnou tvář Mejřinu.

“Jest to Mejra?” otázal se bratrů hlasem chvějícím se od dojmu dosud nepoostřného.

“Ano, to jest ona!” odvětil Ahmet, “a ona křesťanka vždycky je u ní, by jí čas ušel.”

Mejra neslyšela té tiché rozmluvy na blízku svém, neboť člověk v milostném opojení ztrácí zrak sluch pro celý ostatní svět, ale Jurce neušly ty zcela z blízka přicházející hlasy.

“Pojďme, drabá!” pošeptala Mejře, “pozoruj nás!”

Mejra sebou trhla a planoucím okem pohledla ko'em sebe, pak zastřela tvář závojem a rychlým krokem odešla s Jurkou ze zahrady.

Pokračování.

Mezi největší kandidátky sebe vraždy dle mého náhledu náleží fiktivní ženy. Ty každou chvíli omrzí život.